

BISERICA ORTODOXĂ ROMÂNĂ SFÂNTA TREIME

723 N BODINE ST PHILADELPHIA, PA 19123

BULETIN DUMINICAL

Vol. 13 Nr. 35 * Duminică, 23 august 2020 * Redactor: Pr. Nicolai Buga

Duminica a 11-a după Rusalii

Sfânta Evanghelie Matei 18: 23 - 35

Zis-a Domnul pilda aceasta: Asemănatu-s-a împărăția cerurilor omului împărat care a voit să se socotească cu slugile sale. Și, începând să se socotească cu ele, i s-a adus un datornic cu zece mii de talanți. Dar neavând el cu ce să plătească, stăpânul său a poruncit să fie vândut el și femeia și copii și pe toate câte le are, ca să se plătească. Deci, căzându-i în genunchi, sluga aceea i se închina, zicând: Doamne, îngăduiește-mă și-ți voi plăti ție tot. Iar stăpânul slugii aceleia, milostivindu-se de el, i-a dat drumul și i-a iertat și datoria. Dar, ieșind, sluga aceea a găsit pe unul dintre cei ce slujeau cu el și care-i datora o sută de dinari. Și punând mâna pe el, îl sugruma zicând: Plătește-mi ce ești

dator. Deci, căzând cel ce era slugă ca și el, îl ruga zicând: Îngăduiește-mă și îți voi plăti. Iar el nu voia, ci, mergând, l-a aruncat în închisoare, până ce va plăti datoria. Iar celelalte slugi, văzând deci cele petrecute, s-au întristat foarte și, venind, au spus stăpânului toate cele întâmplare. Atunci, chemându-l stăpânul său îi zise: Slugă vicleană, toată datoria aceea ți-am iertat-o, fiindcă m-ai rugat. Nu se cădea, oare, ca și tu să ai milă de cel împreună slugă cu tine, precum și eu am avut milă de tine? Și mâniindu-se stăpânul lui, l-a dat pe mâna chinuitorilor, până ce-i va plăti toată datoria. Tot așa și Tatăl Meu cel ceresc vă va face vouă, dacă nu veți ierta - fiecare fratelui său - din inimile voastre.

Apostolul 1 Corinteni 9: 2 - 12

Fraților, dacă altora nu le sunt apostol, vouă, negreșit, vă sunt. Căci voi sunteți pecetea apostoliei mele în Domnul. Apărarea mea către cei ce mă judecă aceasta este. N-avem, oare, dreptul, să mâncăm și să bem? Nu avem, oare, dreptul să purtăm cu noi o femeie soră, ca și ceilalți apostoli, ca și frații Domnului, ca și Chefa? Sau numai eu și Barnaba nu avem dreptul de a nu lucra? Cine slujește vreodată, în oaste, cu solda lui? Cine sădește vie și nu mănâncă din roada ei? Sau cine paște o turmă și nu mănâncă din laptele turmei? Nu în felul oamenilor spun eu acestea. Nu spune, oare, și legea acestea? Căci în Legea lui Moise

este scris: "Să nu legi gura boului care treieră". Oare de boi se îngrijește Dumnezeu? Sau în adevăr pentru noi zice? Căci pentru noi s-a scris: "Cel ce ară trebuie să are cu nădejde, și cel ce treieră, cu nădejdea că va avea parte de roade". Dacă noi am semănat la voi cele duhovnicești, este, oare, mare lucru dacă noi vom secera cele pământești ale voastre? Dacă alții se bucură de acest drept asupra voastră, oare, nu cu atât mai mult noi? Dar nu ne-am folosit de dreptul acesta, ci toate le răbdăm, ca să nu punem piedică Evangheliei lui Hristos.

Sinaxar. Duminică 23 august 2020 (Duminica a 11-a după Rusalii): Sfântul Mucenic Lup; Sfântul Sfințit Mucenic Irineu, episcopul de Lugdunum (Lyon); **Sâmbătă 29 august:** Tăierea Capului Sfântului Ioan Botezătorul (Post)

BISERICA ORTODOXĂ ROMÂNĂ
SFÂNTA TREIME

723 N Bodine St.

PHILADELPHIA, PA 19123

Tel./Fax: (215)922-7060
www.holytrinityphiladelphia.org

Pr. Icon. Stavr. Nicolai BUGA,
Paroh
fr.n.buga@gmail.com

Pr. Timotei AVRAM, preot Slujitor
fr.timavram@gmail.com

Evanghelia & Apostolul	1
Pr. Prof. Vasile Gordon: Pilda datornicului nemilostiv	2-3
Programul bisericii în perioada 23 - 30 august 20120	3
P.S. Episcop-vicar Petroniu Tănase : Predică la Tăierea capului Sfântului Prooroc Ioan Botezătorul	4-6

Pilda datornicului nemilostiv

„Și ne iartă nouă greșelile noastre, precum și noi iertăm greșelile noastre...”.

Iubiți credincioși,

Ați recunoscut, desigur, cuvintele din rugăciunea „Tatăl nostru”... De ce credeți că am început predica de azi cu acest fragment? Pentru că are legătură strânsă cu Sfânta Evanghelie care s-a citit, cu tema ei principală: iertarea.

Numai că, trebuie să recunoaștem de la bun început, uneori când rostim Tatăl nostru și ajungem la acest fragment, mințim. Să nu vi se pară șocantă această afirmație. Pur și simplu, mințim! O scurtă și simplă analiză va fi, sperăm, convingătoare. Când zicem „și ne iartă nouă greșelile, precum și noi iertăm greșelile noastre” facem implicit o promisiune: „precum Tu, Doamne, ne ierți și noi vom ierta...”.

Dumnezeu ne iartă, desigur, pentru că este Atotmilostiv și Atotiertător. Dar noi ne ținem promisiunea? Fiecare să-și răspundă în fața propriei conștiințe! Adeseori se întâmplă, așadar, să rostim mecanic Tatăl nostru, fără să ne dăm seama că, de fapt, atâta timp cât noi nu iertăm pe cei ce ne-au greșit, nu numai că nu-i drept să fim iertați, dar suntem și mincinoși.

Așa s-a întâmplat cu datornicul din pilda de astăzi: împăratul (nimeni altul decât Dumnezeu) l-a iertat de acea mare datorie (10.000 de talanți; și să socotim: un talant = 49 kg aur...), iar el la rândul său nu l-a iertat pe cel ce-i datora 100 de dinari (1 dinar = 4,5 gr. argint...).

Rugămintea lui stăruitoare în fața Stăpânului ar fi putut să sune așa: „Iartă-mi, Doamne, marea mea greșală că nu ți-am plătit la timp, mai îngăduiește-mă puțin, că și eu la rândul meu voi ierta pe cei ce-mi greșesc”, iar după ce a fost iertat s-a dovedit mincinos și crud... .

Revoltător, nu-i așa? Numai că trebuie să limpezim puțin apele: cine este, de fapt, datornicul nemilostiv, mincinos și crud? Cine?

Iubiți credincioși,

După ce l-am „depistat”, așadar, pe nemilostivul făptaș, să vedem ce-i de făcut?

Ceea ce este logic și drept: să iertăm și noi celor ce ne greșesc. De câte ori? De atâtea de câte a zis Mântuitorul: „De șaptezeci de ori câte șapte” (Matei, 18, 22), adică de nenumărate ori, așa cum de nenumărate ori ne iartă Dumnezeu. Dumnezeu, după dreptate, nici n-ar trebui să ne ierte, de multe ori. Dar El, iubire fiind, „uită” de dreptate și se manifestă ca milostiv, după cum a spus cineva: „Din 24 de ore Dumnezeu stă numai una pe tronul dreptății, iar celelalte 23 pe tronul milostivirii”.

Așadar, de ce nu luăm exemplu de la El? Altfel va trebui să modificăm, Doamne iartă-ne, rugăciunea Tatăl nostru și să zicem: „Și nu ne ierta nouă greșelile noastre, căci

nici noi nu iertăm greșelile noastre...”. Sau să trecem peste acel pasaj! Ar fi ridicol, nu? Ei bine, nu-i tot atât de ridicol când rostim rugăciunea normal, dar noi ne comportăm, de fapt, anormal?

Veți riposta, poate, unii zicând: eu n-am nimic cu cutare,

DAR....

Ei bine, dacă există un *dar* înseamnă că-i bai, cum zice ardeleanul. Și, of Doamne, cât e de subtil uneori acest *dar*... .

Iată câteva exemple: nu-l urăsc, părinte, dar nici nu-l pot iubi... (păi, dacă nu iubești pe cineva sigur îl urăști. Cale de mijloc nu există!); l-am iertat, părinte, dar nu pot să uit... (altă auto înșelare... Zice Sfântul Ioan Gură de Aur: „A nu ține minte răul, aceasta este adevărata cale a iertării”); l-am iertat, părinte, dar nu vorbesc cu el... Este, credem, cea mai frecventă situație.

Iar când încercăm să arătăm pericolul, persoana împricinată pare uneori foarte contrariată: cum, părinte, după ce mi-a făcut cutare și cutare lucru, să mai vorbesc cu el ?!

Iubiți credincioși,

Este clar că nu rămâne în picioare explicația cu „nu pot...”. De fapt este „nu vreau” toată ziua! Cu alte cuvinte, nu vreau să iert, nu vreau să iubesc... . Mă simt mai bine așa. Numai așa consider că demnitatea mea este neatinsă! Mare auto amăgire, iubiții noștri! Unde nu-i iubire sigur sălășluiește ura. Și ura roade sufletul precum ruzina fierul!

Totodată, cel ce nu iartă este ca un ucigaș pentru aproapele său. O spune Sfântul Apostol și Evanghelist Ioan: „...Cine nu iubește pe fratele său rămâne în moarte. Oricine urăște pe fratele său este ucigaș de oameni și știți că orice ucigaș de oameni nu are viață veșnică...” (I Ioan, 3, 15).

Ura față de aproapele izvorăște, de fapt, din negrija față de propriile păcate. Căci zice Avva Moise din Patericul Egiptean: „De nu va avea omul în inima sa cum că este păcătos, Dumnezeu nu-l ascultă pe el”. Și l-a întrebat un frate: „Ce este aceasta, a avea în inima că este păcătos?”. Și i-a zis lui bătrânul: „Cel ce-și poartă păcatele sale, nu le vede pe ale aproapelui său”.

Se mai întâmplă ceva, în cazurile de neîmpăcare: există prejudecata că cel ce iartă este un om slab. Că dacă cedează îi este atinsă demnitatea etc. etc. Nimic mai fals.

Zice Sfântul Ioan Gură de Aur: „David a obținut biruință mai mare când l-a cruțat pe Saul, decât atunci când l-a doborât pe Goliat”. Iar latinii au un proverb: „Cine iartă învinge întotdeauna (*Perpetuo vincit qui utitur clementia*, Balbus, Sententiae)”.

Iată, aşadar, dezlegarea: cel ce iartă este un învingător, căci de fapt se învinge (=înfrânge) mai întâi pe el însuşi. În acest sens trebuie şi noi să ne cercetăm: nu cumva nu iertăm pentru că nu ne putem înfrânge orgoliul personal?... .

O altă situaţie, descrisă admirabil de părintele Nicolae de la Rohia (Steinhardt), este atunci când nu putem ierta pe cei cărora le-am greşit noi înşine... . Paradox, nu? Cum, adică, va zice cineva, să iert pe cineva căruia i-am greşit? Nu el trebuie să mă ierte? Logic aşa pare. Numai că, trebuie să recunoaştem: nu-i ocolim oare pe cei pe care i-am jignit, ocărât, în faţa cărora ne-am ridicat poalele în cap, cum se spune, dezvelindu-ne în faţa lor toată slăbiciunea şi neputinţa de a ne stăpâni nervii?... . Nu-i aşa că ne este ciudă că am fost slabi în faţa lor, fapt pentru care îi urâm şi în consecinţă, nu-i putem ierta?... .

Iată, deci, o altă subtilitate a satanei care nu trebuie să ne scape.

Iubiţi credincioşi,

Să presupunem că toate cele de mai sus au fost înţelese bine de noi şi că nu ne vom mai lăsa pradă urii, urmând să rostim cu sinceritate (dovedită prin fapte) fragmentul acela din Tatăl nostru.

Dar, în acelaşi timp, să mai presupunem că pune cineva următoarea chestiune: bine, dacă îmi greşeşte cineva mie, personal, îl iert. Dar dacă greşeşte cineva ţării, obştii, cum voi proceda? Răspunsul, pe linie creştină, este că vom încerca să-l îndreptăm, să-l câştigăm pentru adevăr, ca să-şi recunoască greşeala etc., iar de nu se va îndrepta atunci, în spiritul atitudinii civice cu care suntem datori, ne vom desolidariza de fapta lui, căci obştea trebuie ocrotită. Astfel devenim complici cu el!

Să ne amintim de atitudinile ferme ale Mântuitorului în faţa celor ce refuzau îndreptarea. Tot aşa ale Sfântului Ioan Botezătorul, ale prorocului Ilie etc.

Este adevărat, iubiţi credincioşi, că toate cele descrise de noi mai sus trebuie analizate în contextul problemelor concrete. Fiecare dintre noi avem, poate, relaţii încordate cu cineva, sau dacă nu încordate, cel puţin reci, stăpânite de indiferenţă etc. Fiecare situaţie este unică.

De aceea nici nu se pot da reţete universale valabile. Ce vom face? Vom analiza împreună cu duhovnicii noştri aspectele personale şi cât de încurcată ar fi situaţia, nu se poate ca, în duhul Evangheliei, să nu se găsească o cale firească de rezolvare.

Iubiţi ascultători,

Să considerăm, aşadar, pilda din Evanghelia de azi încă o mână întinsă de Dumnezeu pentru îndreptarea noastră. Aşa cum El este de-a pururi iertător, să fim şi noi gata, în orice clipă, să acordăm iertare din toată inima celor care ne greşesc personal. Căci numai aşa vom putea rosti cu inimă împăcată şi curată către Tatăl ceresc: „Şi ne iartă nouă greşelile noastre, precum şi noi iertăm greşiţilor noştri. Amin.

Pr. Prof. Vasile Gordon

PROGRAMUL BISERICII în perioada 23 – 30 august 2020

Duminică 23 august (Duminica a 11-a după Rusalii):

9:00 am - Utrenie

10:00 am - Sf. Liturghie

11:15 am - Rugăciune
pentru începutul anului
şcolar

11:30 am - Parastas Fam.
Pr. Nicolai Buga

12:00 pm - Coffee hour

Sâmbătă 29 august - Tăierea Capului Sfântului Proroc Ioan Botezătorul (post):

9:00 am - Utrenie

10:00 am - Sf. Liturghie

11:30 pm - Coffee hour

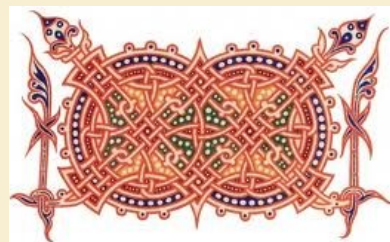
Duminică 30 august (Duminica a 12-a după Rusalii):

9:00 am - Utrenie

10:00 am - Sf. Liturghie

11:00 pm - Sunday School

12:00 pm - Coffee hour

Tăierea capului Sfântului Prooroc Ioan Botezătorul

[...] Astăzi prăznuim cea de-a treia sărbătoare a lunii august, și anume tăierea capului Sfântului Ioan Botezătorul, un eveniment trist, pe care îl întâmpinăm prin ajun și post.

Tăierea capului Sfântului Ioan Botezătorul este tristă pentru noi, cei de pe pământ, dar Dumnezeu vede cu alți ochi realitățile vieții, față de cum le vedem noi, de aceea Scriptura spune că „înaintea Domnului este scumpă moartea cuvișilor Lui” (Ps. 115,6).

Noi vedem astăzi sfârșitul Înaintemergătorului printr-o moarte crudă și nedreaptă, Dumnezeu vede nașterea Sfântului la viața de veci, după o viață de luptă contra păcatului. Sfântul Ioan a fost închis pentru că criticase aspru păcatul regelui Irod, care trăia cu Irodiada, fosta soție a fratelui său, Filip, și de aici i s-a tras și moartea, datorită furiei Irodiadei, deci Botezătorul Domnului murise luptând cu păcatul. Sfântul Pavel a spus: „În lupta voastră cu păcatul, nu v-ați împotrivit încă până la sânge” (Evrei 12,4). Ei bine, Înaintemergătorul Domnului s-a luptat cu păcatul, până și-a sfârșit viața în mod sângeros.

Moartea tragică pentru credință este o încercare foarte grea, prin care ne dovedim într-adevăr dacă îi urmăm sau nu lui Dumnezeu. Mântuitorul îi avertizase pe apostoli și pe toți cei ce vor crede în El: „Aduceți-vă aminte de cuvântul pe care vi l-am spus: Nu este sluga mai mare decât stăpânul său. Dacă M-au prigonit pe Mine, și pe voi vă vor prigoni; dacă au păzit cuvântul Meu, și pe al vostru îl vor păzi” (Ioan 15,20). Va veni o vreme când „vă vor ucide pe voi și veți fi urâți de toate neamurile pentru numele Meu” (Mat. 24,9) și „tot cel ce vă va ucide, va crede că aduce închinare lui Dumnezeu. Și acestea le vor face, pentru că n-au cunoscut nici pe Tatăl, nici pe Mine” (Ioan 16,2-3). Dar Domnul Hristos a mai spus: „Nu vă temeți de cei ceucid trupul, iar sufletul nu pot să-l ucidă; temeți-vă mai curând de acela care poate și sufletul și trupul să le piardă în gheenă” (Mat. 10,28). Toți apostolii Domnului, în afară de Sfântul Ioan, au murit martiri, deci au urmat pilda lui Hristos. În primele trei veacuri creștine, împărații romani îi persecutau și chiar îi ucideau pe creștini pentru credința lor. Ei s-au arătat a fi următori cu fapta ai lui Iisus, pentru că Domnul Hristos a murit pe cruce pentru păcatele oamenilor, iar prin aceasta și-au gătit loc în rai.

Nici Sfântul Ioan Botezătorul nu s-a temut de moartea trupului. El își îndeplinise misiunea de Înaintemergător și Botezător al Mântuitorului, și știa că moartea pentru el era un câștig, după cum a spus sfântul Pavel: „Pentru mine viața este Hristos și moartea un câștig” (Filip. 1,21).

Să nu credeți că în rai mucenicii sau cei omorâți pentru credința în Hristos îi cer lui Dumnezeu răzbunare. Ei nu doresc pedepsirea ucigașilor lor, ci se roagă pentru ei, căci aceștia le-au făcut un bine, scăpându-i de viața pământească cea amăgitoare și plină de ispite și i-au trimis în rai. Ei urmează pilda Mântuitorului, care atunci când era răstignit pe cruce și batjocorit, s-a rugat lui Dumnezeu Tatăl pentru cei ce-L batjocoreau: „Părinte, iartă-le lor, că nu știu ce fac” (Luca 23,34).

La fel se ruga și Sfântul Ștefan, cel dintâi mucenic, pentru cei ce aruncau cu pietre în el, pentru a-l omorî: „Doamne, nu le socoti lor păcatul acesta!” (Fapte 7, 60).

Sfântul Ignatie Teoforul a fost condamnat la moarte pentru credința lui în Hristos. În drumul său spre Roma, unde urma să fie aruncat în arenă la fiare, a primit o scrisoare de la creștinii din Roma, care l-au rugat să nu se lase martirizat, ci să le îngăduie să mijlocească pe lângă puternicii vremii, pentru a fi scutit de martiriu. Sfântul Ignatie însă le-a scris creștinilor din Roma: „Să nu cumva să mijlociți și să fiu lipsit de bucuria de a fi mucenic. Sunt grâul lui Dumnezeu. Lăsați-mă să fiu măcinat de dinții fiarelor, ca să mă fac pâine neprihănită lui Hristos”.

Sfântul Irineu de Sirmium a fost adus în fața guvernatorului Probus al Panoniei pentru că era creștin și i s-a spus că dacă jertfește idolilor îi va fi cruțată viața, iar dacă refuză, va fi dat la moarte. Sfântul Irineu a răspuns: dacă voi fi chinuit, mă voi bucura, pentru că mă voi face părtaș suferințelor Domnului Hristos. Venind însă părinții lui și văzând că este chinuit, îl rugau să se lepede de Hristos și să jertfească zeilor. Soția și rudeniile Sfântului, plângând pentru tinerețea lui, îl rugau și ei același lucru. Copiii lui, îmbrățișându-i picioarele, îi ziceau: tată, ai milă de tine și de noi. Sfântul însă avea în minte cuvintele Domnului: „De cel ce se va lepăda de Mine înaintea oamenilor și Eu Mă voi lepăda de el înaintea Tatălui Meu, Care este în ceruri” (Matei 10,33) și a refuzat să jertfească zeilor. Văzând aceasta, guvernatorul Probus a pus să fie tăiat cu sabia și să fie aruncat în râul Sava.

Toți martirii au mers cu curaj și drag la moarte pentru credința în Hristos, pentru că ei știau că prin moarte

merg la viața veșnică alături de Domnul Hristos și de sfinți.

În Cartea Apocalipsei avem însă un citat, care pare că se găsește în contradicție cu cele spuse de Domnul Hristos pe cruce și de Sfântul Arhidiacon Ștefan, precum și cu atitudinea mucenicilor înainte de a fi martirizați. Sfântul Ioan Evanghelistul mărturisește că atunci când Mielul „a deschis pecetea a cincea, el a văzut sub jertfelnic sufletele celor înjunghiați pentru cuvântul lui Dumnezeu și pentru mărturia pe care au dat-o. Și strigau cu glas mare și ziceau: Până când, Stăpâne sfinte și adevărate, nu vei judeca și nu vei răzbuna sângele nostru, față de cei ce locuiesc pe pământ? Și fiecăruia dintre ei i s-a dat câte un veșmânt alb și li s-a spus ca să stea în tihnă, încă puțină vreme, până când vor împlini numărul și cei împreună-slujitori cu ei și frații lor, cei ce aveau să fie omorâți ca și ei” (Apoc. 6,9-11).

De vreme ce mucenicii sau martirii merg de bunăvoie la moarte în această viață, de ce și-ar schimba atitudinea în viața viitoare? Domnul Hristos ne-a poruncit: „Iubiți pe vrăjmașii voștri, binecuvântați pe cei ce vă blestemă, faceți bine celor ce vă urăsc și rugați-vă pentru cei ce vă vatăcă și vă prigonesc” (Matei 5,44). Sfântul Iacob a spus de asemenea: „Cine va păzi toată legea, dar va greși într-o singură poruncă, s-a făcut vinovat față de toate poruncile” (Iac. 2,10), de aceea nimeni dintre cei care vor să se mântuiască nu poate călca porunca iubirii vrăjmașilor sau vreo altă poruncă, și cu atât mai mult nu o face cineva care a biruit în lupta cu viața și cu păcatul și a ajuns deja în împărăția lui Dumnezeu.

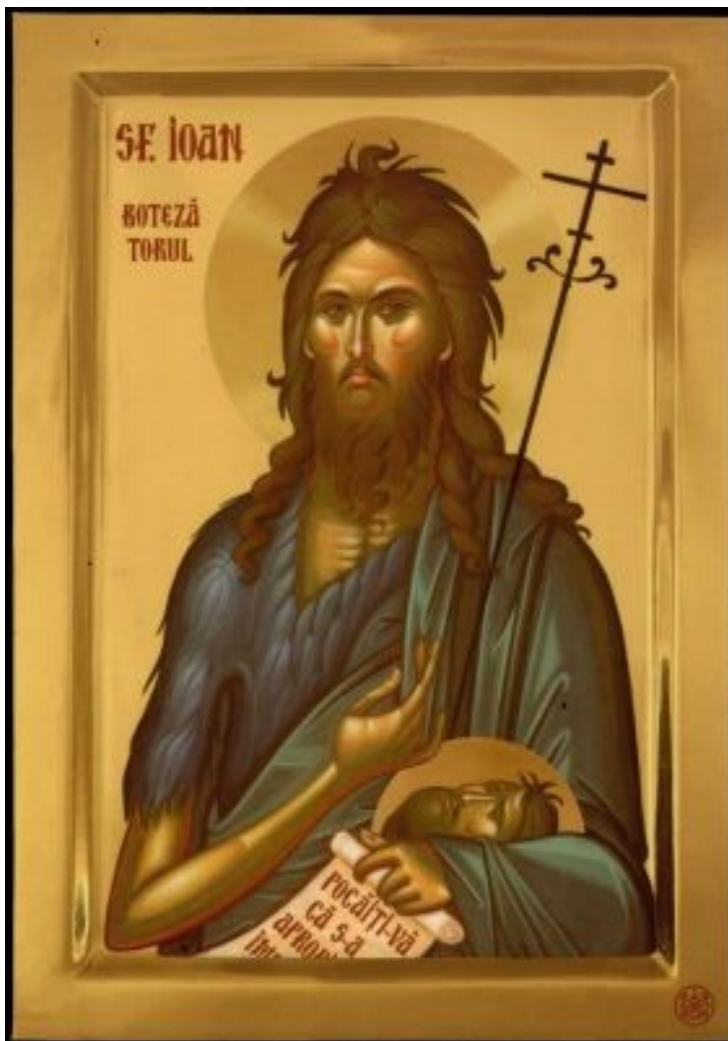
Martirii pomeniți în Apocalipsă nu cer de fapt răzbunare împotriva prigonitorilor lor, ci ei îl întreabă pe Dumnezeu până când va îngădui nedreptățile și răutatea unor astfel de oameni pe pământ și când îi va judeca. La această întrebare noi avem răspunsul în Sfânta Scriptură, în parabola neghinei rostită de Domnul Hristos: „Asemenea este împărăția cerurilor omului care a semănat sămânță bună în țarina sa. Dar pe când oamenii dormeau, a venit vrăjmașul lui, a semănat neghină printre grâu și s-a dus. Iar dacă a crescut paiul și a făcut rod, atunci s-a arătat și neghina. Venind slugile stăpânului casei, i-au zis:

Doamne, n-ai semănat tu, oare, sămânță bună în țarina ta? De unde dar are neghină? Iar el le-a răspuns: Un om vrăjmaș a făcut aceasta. Slugile i-au zis: Voiești deci să ne ducem și s-o plivim? El însă a zis: Nu, ca nu cumva, plivind neghina, să smulgeți odată cu ea și grâul. Lăsați

să crească împreună și grâul și neghina, până la seceriș, și la vremea secerișului voi zice secerătorilor: Pliviți întâi neghina și legați-o în snopi ca s-o ardem, iar grâul adunați-l în jitnița mea. Iar ucenicii Lui s-au apropiat de El, zicând: Lămurește-ne nouă pilda cu neghina din țarină. El, răspunzând, le-a zis: Cel ce seamănă sămânța cea bună este Fiul Omului. Țarina este lumea; sămânța cea bună sunt fiii împărăției; iar neghina sunt fiii celui rău. Dușmanul care a semănat -o este diavolul; secerișul este sfârșitul lumii, iar secerătorii sunt îngerii. Și, după cum se alege neghina și se arde în foc, așa va fi la sfârșitul veacului. Trimite-va Fiul Omului pe îngerii Săi, vor culege din împărăția Lui toate smintelile și pe cei ce fac fărădelegea, și-i vor

arunca pe ei în cuptorul cu foc; acolo va fi plângerea și scrâșnirea dinților” (Matei 13,24-30 și 36-42).

Deci judecarea tuturor oamenilor (sau judecata universală, implicit și a celor ce i-au omorât pe martiri), se va face la cea de-a doua venire a Domnului Hristos, când vor fi judecate faptele tuturor oamenilor împreună cu consecințele lor și se va primi răsplată sau pedeapsă veșnică, spre deosebire de judecata particulară a sufletelor (care are loc după moartea trupului), după care locul acestora mai poate fi schimbat, în funcție de faptele bune făcute de cei de pe pământ în numele celor răposați. Faptul că despre judecata de apoi este vorba în citatul din Apocalipsă, se observă cu multă claritate din cea de-a doua parte a versetului, unde mucenicilor li se spune „să stea în tihnă, până când vor împlini numărul”. Sfinții Părinți au afirmat că sfinții iau locul îngerilor căzuți din împărăția lui Dumnezeu, de aceea diavolul este atât de invidios pe om și luptă pentru pieirea lui, iar atunci când numărul sfinților va fi același cu al îngerilor căzuți, va fi sfârșitul lumii și a doua venire a Domnului Hristos, de această dată ca Judecător.

Martirii nu cer răzbunare și nici un creștin autentic nu face așa ceva, pentru că răzbunarea aparține lui Dumnezeu. Sfântul Pavel a spus în acest sens: „Nu vă răzbunați singuri, iubiților, ci lăsați loc mâniei lui Dumnezeu, căci scris este: «A Mea este răzbunarea; Eu voi răsplăti, zice Domnul»” (Rom. 12,19), și „înfricoșător lucru este să cădem în mâinile Dumnezeului celui viu” (Evrei 10,30-31). Cu siguranță Dumnezeu răsplătește fiecăruia după faptele sale, celui ce a făcut bine, cu bine, iar celui ce a făcut rău, pe măsură, de aceea să avem credință că Dumnezeu va judeca faptele tuturor cu dreptate. Revenind acum la Sfântul Ioan Botezătorul, noi știm că deși a fost contemporan cu Mântuitorul, nu a trăit în preajma Lui și nu a fost apostol al Domnului. Rolul Înaintemergătorului a fost acela de a pregăti poporul ales pentru primirea lui Mesia cel promis, pe când apostolii au vestit lumii, deci celorlalte popoare, venirea Mântuitorului. În plus Sfântul Ioan nu avea nevoie să vadă minunile Mântuitorului pentru a se convinge de dumnezeirea Lui, în care el credea. Și tot de aceea a putut muri înainte de răstignirea și învierea Mântuitorului, pentru că nu a avut nevoie să-L vadă pe Hristos înviat, ca să creadă în dumnezeirea Lui, cum s-a întâmplat cu apostolii, care s-au convins că Iisus este Fiul lui Dumnezeu și Mântuitorul lumii abia după ce Acesta li s-a arătat în urma morții și învierii Sale.

În urma păcatului strămoșesc, Adam și Eva au fost alungați din rai, iar nimeni nu a mai avut acces acolo, ci toți oamenii, chiar și cei drepti, se duceau în iad până la învierea Domnului Hristos, care în momentul învierii a luat cu Sine în rai pe toți dreptii Vechiului Testament. În această situație și sufletul Sfântului Ioan Botezătorul s-a dus în iad după moartea sa. Sfântul Ioan Gură de Aur spune însă că Sfântul Ioan Botezătorul nu a fost Înaintemergătorul Domnului numai pe pământ, ci și în iad, de aceea a murit iad, de aceea a murit înaintea Domnului Hristos, pentru a-i pregăti pe cei de acolo de coborârea Mântuitorului la iad, pentru a zdrobi porțile iadului și puterea morții și pentru a elibera pe cei drepti de acolo.

Sfântul Ioan Botezătorul este proorocul care face legătura dintre Vechiul Testament și Noul Testament, fiind

ultimul prooroc al Legământului Vechi și singurul profet care L-a văzut pe Mântuitorul.

Domnul Hristos a spus: „Adevărat zic vouă: Nu s-a ridicat între cei născuți din femei unul mai mare decât Ioan Botezătorul” (Mat. 11,11). Într-adevăr Sfântul Ioan a fost mare și de aceea în decursul anului bisericesc i-au fost

dedicate trei sărbători: nașterea, la 24 Iunie, tăierea capului, la 29 August și soborul Sfântului Ioan, la 7 Ianuarie.

Toți oamenii suntem călători pe acest pământ, „pentru că nu avem aici cetate stătătoare, ci o căutăm pe aceea ce va să fie” (Evrei 13,14). De aceea nu faptul că Sfântul Ioan Botezătorul a murit ne întristează, ci acela că un om cu viață sfântă, care nu a făcut nimănui nici un rău, a fost omorât fără să fie judecat, numai pentru ca un rege păcătos să-și țină un jurământ stupid, făcut la beție.

Păcatele întunecă mintea. Acest lucru se vede foarte clar la tăierea capului

Sfântului Ioan Botezătorul, pentru că desfrânarea și beția l-au dus pe regele Irod la uciderea Sfântului. Să învățăm din greșelile altora și să ne ferim de păcate, cultivând în locul lor faptele bune și virtuțile, pentru că doar așa ne arătăm implinitori ai poruncilor lui Dumnezeu și numai în acest fel putem ajunge în rai, unde orice creștin autentic dorește și se străduiește să ajungă. Amin.

† **Petroniu (Florea) Sălăjanul,**
arhiereu-vicar al Eparhiei Oradiei

